

Welkom op deze tweede zondag van de advent. Vier zondagen achter elkaar zetten we stappen van bezinning op de weg naar kerstmis.

Vandaag de tweede stap. De tweede adventskaars is ontstoken, een teken dat we bewust onderweg zijn naar het feest van de geboorte van Jezus. Ja, we zijn onderweg - dat kan ook niet anders. Ook als we slapen of het gevoel hebben stil te staan, zijn we in de tijd: het werd avond en ochtend, de tweede week en zo gaat dat door. De tijd loopt verder, verandert en herschept. We kunnen er niet buiten gaan staan. Wij zijn in de tijd, maar we ervaren het verloop ervan niet altijd op dezelfde manier. Zit de tijd me op de hielen? Het zal mijn tijd wel duren? Zie ik uit naar morgen? Hoe wij de tijd beleven en hoe we ermee omgaan, is sterk afhankelijk van onze verwachting. Staan we onder spanning door iets wat af moet en maar moeilijk tot een eind komt? Is er angst voor de uitslag van een medisch onderzoek of van een examen? Is er hoop op iets? Hoop op een ontmoeting, op de komst van een kind, een kleinkind? De toekomst houdt ons bezig met alle verrassingen die de tijd in petto heeft. Ze speelt met onze gevoelens van hoop en wanhoop, ze is een bron van angst en verwachting. De tijd houdt ons onderweg, met alles wat die weg kenmerkt. Deze tweede adventszondag kan een merkteken zijn op onze weg, als een moment van bezinning op onze hoop en vrees, op onze verwachting van de geboorte van Jezus waarin alles nieuw kan worden. Laten we daartoe een moment stil zijn.

Gebed

God, open onze harten om de weg te effenen voor Uw komst. Keer ons naar U toe, opdat wij verwachtingsvol zijn en waakzaam, zodat wij vrucht dragen voor de komst van Uw Rijk.

Jesaja 40: 1-5,9-11; Marcus 1: 1-8

Overweging

'Baan de Heer een weg in de steppe, effen voor onze God een heerbaan in de woestijn'. Dat is de oproep van Jesaja om onze levensweg op zo'n

manier in te richten dat we niet meer bang hoeven zijn voor uitdroging en uitzichtloosheid en niet meer hoeven struikelen over uitsteeksels en oneffenheden. Het begin van het Marcus evangelie sluit naadloos aan bij de oproep van Jesaja. Er is goed nieuws, iemand is al bezig de weg te banen in de woestijn. Hij heet Johannes, voorbode en wegbereider voor degene die nog komen zal, iemand, zegt hij, die sterker is dan ik: 'Ik doop u met water, maar hij zal u dopen met de heilige Geest'. Ik, Johannes, doop u met water opdat u tot inkeer, tot uzelf komt, opdat u gaat zien wat echt is en wat er toe doet. Hij die na mij komt zal dopen met geest; hij zal kracht geven om de weg ten einde toe te gaan.

Die woorden laten een glimp zien van de betekenis die de adventsviering voor ons kan hebben. Dat is: stilstaan bij de weg die we gaan en toeleven naar de komst van hem die doopt met de heilige Geest. Dat hoort onmiddellijk bij de vraag: hoe ben ik onderweg, welke verwachtingen spelen een rol in mijn leven, is er een wenkend perspectief? Heb ik het gevoel op weg te zijn naar een veelbelovende toekomst?

Het is, denk ik, voor iedereen duidelijk dat deze vragen niet onmiddellijk bij elk van ons kunnen rekenen op een positief antwoord. Zijn we wel op weg naar een veelbelovende toekomst? Ja, de moderne samenleving die wij op dit moment vormen, is de vrucht van een sterk vooruitgangsgeloof dat in de laatste eeuwen tot stand kwam. De ene ontdekking door het menselijk brein was er nog niet of ze werd gevolgd door een andere. In ijltempo overtrof de ene uitvinding de andere. De zekerheid dat alles vooruit zou gaan, maakte de hoop op een steeds comfortabeler leven tot een vanzelfsprekendheid.

Maar die vanzelfsprekende vooruitgang roept steeds meer twijfel op. De ongeremde groei van mogelijkheden blijkt geen onverdeeld succesverhaal. Onze bronnen raken uitgeput, het milieu protesteert, veel mensen hebben het gevoel dat ze overvallen worden door hun omgeving en dat hun toekomst uit de hand loopt. Dat is een groot maatschappelijk probleem

dat ieder persoonlijk raakt. Waar kan ik op rekenen? Hoe lang gaat dit nog goed? Heb ik een idee waar de ontwikkeling heen gaat? Kan ik een bijdrage leveren?

Misschien door advent te vieren. Die komt elk jaar als geroepen. De adventsboodschap is: verlies de hoop niet en getuig van de hoop die in je leeft. Houd zicht op de toekomst. De weg die wij door het leven gaan is heel erg gediend met een verhaal over die weg, een verhaal waarin de verwachting levend blijft, een verhaal dat niet verloren loopt in snelle groei en scherpe concurrentie. Welk verhaal zouden we dan kunnen vertellen over onze levensweg? Vandaag krijgen we er een aangereikt. Het is het verhaal van een man, gekleed in kameelhaar met een leren gordel om zijn lendenen; hij voedt zich met sprinkhanen en wilde honing. Hij staat dicht bij de natuur en hij is wat hij verkondigt: maak recht de paden van de Heer; kom tot inkeer. Ga de weg van de schepping, laat de bronnen niet opdrogen. Kijk naar binnen, wees eerlijk. Zie je schaduwkanten want dat zijn belemmeringen voor vrede en gerechtigheid. Stap over je zelfgenoegzaamheid heen, temper je ego in al z'n varianten. Dat is de beste stap die je kunt zetten. En denk aan je doop als teken dat het je menens is.

Voorbede

Wij bidden voor een vreedzame wereld,
Een wereld waarin agressie en concurrentie niet leidend zijn,
Een wereld waarin mensen zich gewaardeerd en welkom weten
Laat ons zingend bidden

Voor een geduldige samenleving,
Niet opgejaagd door meer en meer en meer.
Om eerbied voor de schepping bidden wij U,
U die de schenker bent van talenten.
Laat ons zingend bidden

Voor mensen die in zinloos oorlogsgeweld verwickeld zijn.
Geef leiders inzicht in wat goed is en tot heil strekt.
Geef ons de kracht solidair te zijn met allen die onderdrukt worden en
weerloos zijn.
Laat ons zingend bidden

Geef ons dat we oprecht advent kunnen vieren.
Maak ons sterk door het uitzicht op Uw komst.
Maak ons doopsel werkzaam: laat de Heilige Geest vitaal zijn in het
verhaal dat wij over het leven vertellen.